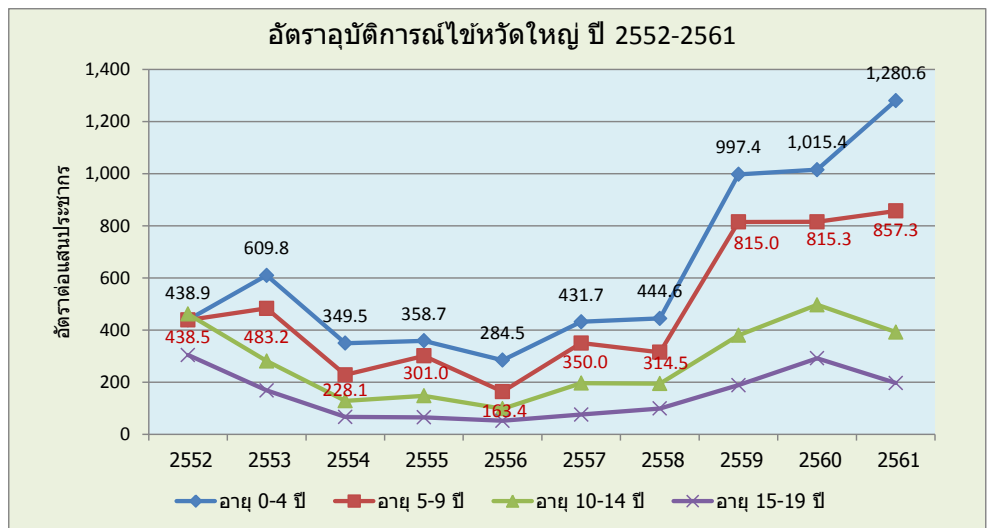

สถานการณ์โรคไขหวัดใหญ่

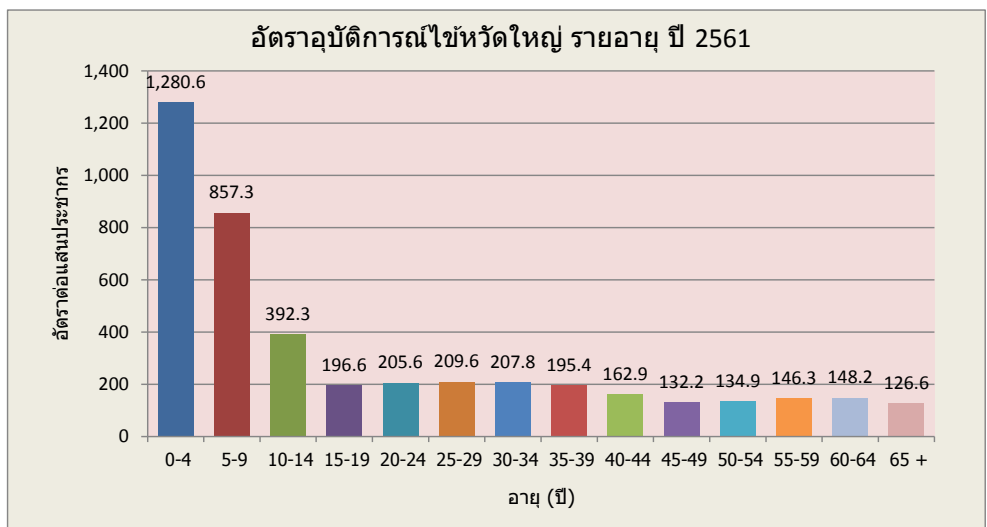
จากการวิเคราะห์สถานการณ์การป่วยด้วยโรคไขหวัดใหญ่ ในรอบ 10 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2552 ถึงปี พ.ศ. 2561 พบว่าอัตราป่วย (อัตราอุบัติการณ์) ของโรค เพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 0-4 ปี และอายุ 5-9 ปี โดยเด็กอายุ 0-4 ปี มีอัตราป่วยเพิ่มขึ้นจาก 438 ต่อแสนประชากรในปี พ.ศ. 2552 เป็น 1,280 ต่อแสนประชากร หรือเพิ่มขึ้น 3 เท่าในรอบ 10 ปี ในขณะที่เด็กอายุ 5-9 ปี มีอัตราป่วยเพิ่มจาก 438 ต่อแสนประชากรในปี พ.ศ. 2552 เป็น 857 ต่อแสนประชากร หรือเพิ่มขึ้น 2 เท่าในรอบ 10 ปี (ภาพที่ 2) ทั้งนี้อัตราป่วยในปี พ.ศ. 2561 สูงสุดในเด็กอายุ 0-4 ปี รองลงมาคืออายุ 5-9 ปี และ 10-14 ปี ตามลำดับ ในขณะที่อายุ 15-39 ปี มีอัตราป่วยที่ใกล้เคียงกัน ประมาณ 200 ต่อแสนประชากร แล้วค่อยลดลงเหลือ 126 ต่อแสนประชากร ในกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไป (ภาพที่ 3)

ภาพที่ 2 แนวโน้มอัตราอุบัติการณ์ไขหวัดใหญ่ อายุ 0-4 ปี, 5-9 ปี, 10-14 ปี, 15-19 ปี ปี พ.ศ. 2552-2561

ที่มา: จำนวนจากฐานข้อมูลเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา กองระบาดวิทยา และจำนวนประชากร (ตัวหาร) จากกองยุทธศาสตร์และแผนงาน กระทรวงสาธารณสุข

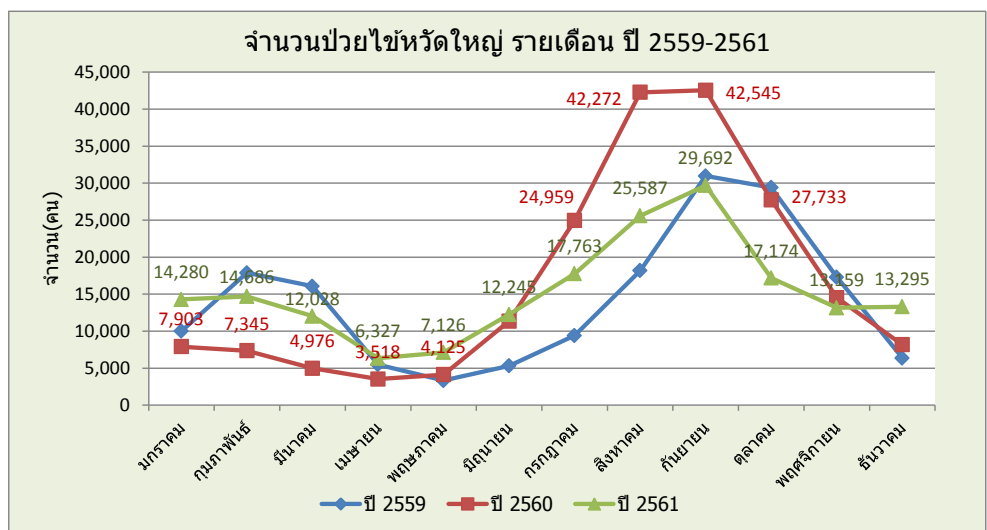
ภาพที่ 3 อัตราอุบัติการณ์ไขหวัดใหญ่ รายอายุ ปี พ.ศ. 2561

ที่มา: จำนวนจากฐานข้อมูลเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา กองระบาดวิทยา และจำนวนประชากร (ตัวหาร) จากกองยุทธศาสตร์และแผนงาน กระทรวงสาธารณสุข

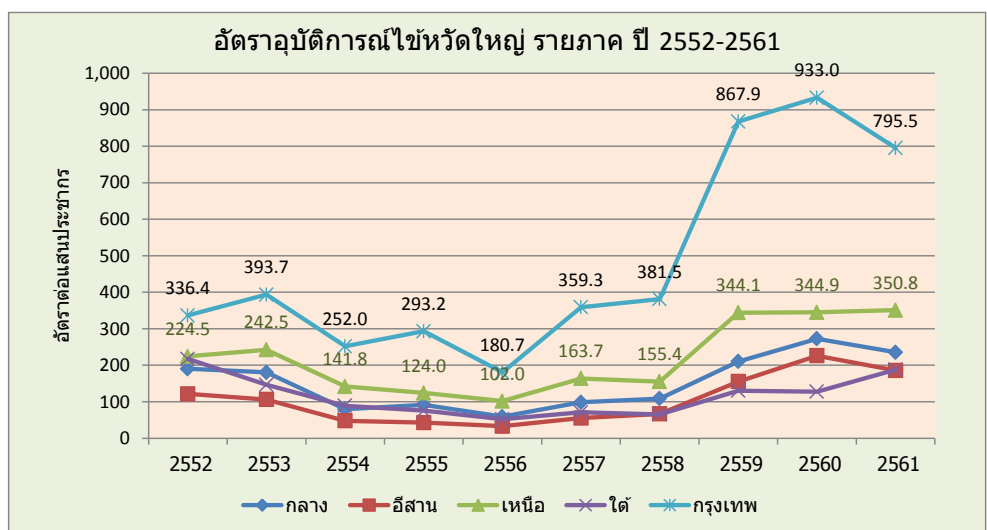
สถานการณ์การป่วยด้วยโรคไข้หวัดใหญ่เพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2559 โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กอายุ 0-9 ปี หลังจากที่มีแนวโน้มลดลงในช่วงปี พ.ศ. 2554-2558 สะท้อนให้เห็นสถานการณ์การระบาดของโรคที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าในปี พ.ศ. 2561 จะมีอัตราป่วยที่ลดลงจากปี พ.ศ. 2560 เล็กน้อย ทั้งนี้การระบาดของโรคเกิดขึ้นในช่วงฤดูฝน (เดือน กรกฎาคม ถึง ตุลาคม) ของทุกปี โดยในช่วงฤดูร้อน (เดือนเมษายน ถึง มิถุนายน) มีจำนวนป่วยต่ำที่สุด หากเปรียบเทียบจำนวนป่วยในเดือนที่มีผู้ป่วยต่ำสุดกับจำนวนป่วยในเดือนที่มีผู้ป่วยสูงสุด จะพบว่าต่างกันถึง 12 เท่า ในปี พ.ศ. 2560 (ภาพที่ 4) ทั้งนี้หากเปรียบเทียบอัตราป่วยระหว่างภาค จะพบว่า กรุงเทพมหานคร มีอัตราป่วยสูงที่สุด รองลงมาคือภาคเหนือ โดยแนวโน้มของอัตราป่วยใน กรุงเทพมหานคร เพิ่มขึ้นเกือบ 3 เท่า จาก 336 ต่อแสนประชากรในปี พ.ศ. 2552 เป็น 933 ต่อแสนประชากร ในปี พ.ศ. 2560 แล้วลดลงเล็กน้อยเป็น 795 ต่อแสนประชากรในปี พ.ศ. 2561 (ภาพที่ 5)

ภาพที่ 4 จำนวนป่วยโรคไข้หวัดใหญ่ รายเดือน ปี พ.ศ. 2559 - 2561

ที่มา: คำนวณจากฐานข้อมูลเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา กองระบาดวิทยา

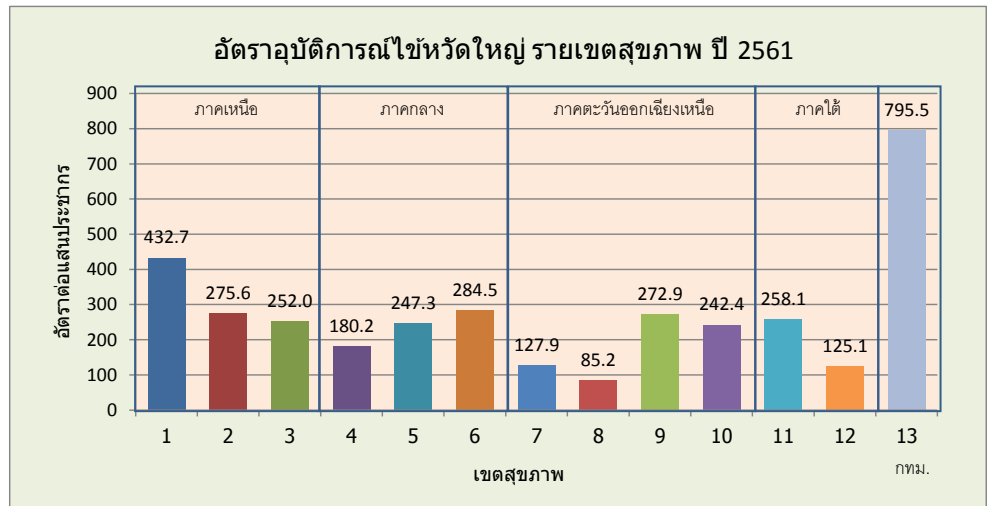
ภาพที่ 5 แนวโน้มอัตราอุบัติการณ์ไข้หวัดใหญ่ รายภาค ปี พ.ศ. 2552-2561

ที่มา: คำนวณจากฐานข้อมูลเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา กองระบาดวิทยา และจำนวนประชากร (ตัวหาร) จากกองยุทธศาสตร์และแผนงาน กระทรวงสาธารณสุข

เมื่อเปรียบเทียบตามเขตสุขภาพ จะพบว่าอัตราป่วยโรคไข้วัดใหญ่ในปี พ.ศ. 2561 สูงสุดในเขต 13 (กรุงเทพมหานคร) (795 ต่อแสนประชากร) รองลงมาคือ เขต 1 (เชียงใหม่) (432 ต่อแสนประชากร) ในขณะที่เขต 8 (อุดรธานี) มีอัตราป่วยต่ำสุด (85 ต่อแสนประชากร) รองลงมาคือเขต 12 (สงขลา) (124 ต่อแสนประชากร) (ภาพที่ 6) และหากเปรียบเทียบอัตราป่วยระหว่างจังหวัด พบว่า กรุงเทพมหานคร มีอัตราป่วยสูงสุด รองลงมาคือ เชียงใหม่ ระยอง และพะเยา ตามลำดับ (ภาพที่ 7)

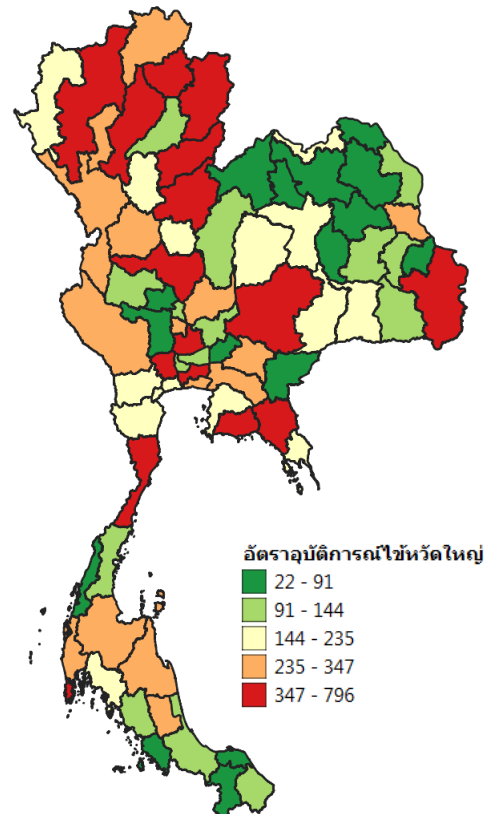
ภาพที่ 6 อัตราอุบัติการณ์
ไข้วัดใหญ่ รายเขต
สุขภาพ ปี พ.ศ. 2561

ที่มา: จำนวนจากฐานข้อมูล
เฝ้าระวังทางระบาดวิทยา
กองระบาดวิทยา และจำนวน
ประชากร (ตัวหาร) จากกอง
ยุทธศาสตร์และแผนงาน กระทรวงสาธารณสุข

ภาพที่ 7 แผนที่อัตราอุบัติการณ์ไข้วัดใหญ่ รายจังหวัด ปี พ.ศ. 2561 และจังหวัดที่มีอัตราอุบัติการณ์สูงสุด 10 อันดับแรก

โรคไข้วัดใหญ่		
จังหวัด	เขตสุขภาพ	อัตราต่อแสนประชากร
กรุงเทพมหานคร	13	795.54
เชียงใหม่	1	665.02
ระยอง	6	569.63
พะเยา	1	473.30
นครปฐม	5	458.50
ภูเก็ต	11	452.68
ลำปาง	1	435.80
อุบลราชธานี	10	430.45
พิษณุโลก	2	430.23
อุดรดิตถ์	2	429.69

ที่มา: เหมือนภาพที่ 6